

Csoóri Sándor

Esztergomi elégia

Jöhet még jó is? Jöhet ezután?
Körhinta-nyarak Esztergom fölött?
Szüreték? Tücskök? Birsalma-nyitány
a komor, őszi hangverseny előtt?

Küszködtem eddig – okosan? bután?
Irgalmas hősként, ahogy lehetett.
És mit értem el? Nem sokat, csupán
csak azt, hogy bámulhassatok vagy féltsetek,

mint kötél táncost, aki selyemszálon
lépked, rúddal, egy bányató fölött.
De ennek vége! Nincs több mutatványom,
s a homlokom, mely folyton gyöngyözött,

mostantól kezdve nagy szelekbe vágjik,
hogy ott időzzön, lebegjen, ahol
rangrejtve, titkon Isten is tanyázik
s körülsuhogja csöndes tériszony.

A szemem is majd ott talál nyugalmat,
befele néz, mint üdvözült vakok,
akik, ha látni akarnak hát imádkoznak
és szólítgatnak tűzvészt, harmatot,

vérző kezet, mely volt már a kezükben,
a legbelsőbb test sírását, hogy újra
rettenjen meg a semmi roncs szívükben
s várhassanak röpítő fájdalomra.

Szép nyár, a holtak magasban napoznak.
Jut-e még nekem ilyen kegyelem?
A dombon szélcsend várna, nyers kaporszag
s a Dunán visszfény: teljes életem.

Derűt, napfényt és nyugalmat kívánva köszöntjük a nyolcvanéves Csoóri Sándort. Isten éltesse sokáig!